तस्य पार्थिवसिंहस्य राज्यं धर्म्मेण शासतः । त्रयः प्रजज्ञिरे पुत्रा देवकल्पा यशस्विनः ।
देवापिरभवच्छ्रेष्ठो वाह्लीकस्तदनन्तरं । तृतीयः शान्तनुस्तात धृतिमान् मे पितामहः । ५०५५
देवापिस्तु महातेजास्त्वर्ग्दोषी राजसत्तमः । धार्म्मिकः सत्यवादी च पितुः शुश्रूषणे रतः ।
पौरजानपदानाञ्च सम्मतः साधुसत्कृतः । सर्व्वेषां बालवृद्धानां देवापिर्हृदयङ्गमः ।
वदान्यः सत्यसन्धश्च सर्व्वभूतहिते रतः । वर्त्तमानः पितुः शास्त्रे ब्राह्मणानां तथैव च ।
वाह्लीकस्य प्रियो भ्राता शान्तनोश्च महात्मनः । सौभ्रात्रञ्च परं तेषां सहितानां महात्मनां ।
अथ कालस्य पर्य्याये वृद्धो नृपतिसत्तमः । सम्भारानभिषेकार्थं कारयामास शास्त्रतः । ५०६०
कारयामास सर्व्वाणि मङ्गलार्थानि वै विभुः । तं ब्राह्मणाश्च वृद्धाश्च पौरजानपदैः सह ।
सर्व्वे निवारयामासुर्देवापेरभिषेचनं । स तच्छ्रुत्वा तु नृपतिरभिषेकनिवारणं ।
अश्रुकण्ठोऽभवद्राजा पर्य्यशोचत चात्मजं । एवं वदान्यो धर्म्मज्ञः सत्यसन्धश्च सोऽभवत् ।
प्रियः प्रजानामपि स त्वग्दोषेण प्रदूषितः । हीनाङ्गं पृथिवीपालं नाभिनन्दन्ति देवताः ।
इति कृत्वा नृपश्रेष्ठं प्रत्यषेधन् द्विजर्षभाः । ततः प्रव्यथिताङ्गोऽसौ पुत्रशोकसमन्वितः । ५०६५
निवारितं नृपं दृष्ट्वा देवापिः संश्रितो वनं । वाह्लीको मातुलकुलं त्यक्त्वा राज्यं समाश्रितः ।
पितृभ्रातॄन् परित्यज्य प्राप्तवान् परमर्द्धिमत् । वाह्लीकेन त्वनुज्ञातः शान्तनुर्लोकविश्रुतः ।
पितर्य्युपरते राजन् राज्यकाममकारयत् । तथैवाहं मतिमता परिचिन्त्येह पाण्डुना ।
ज्येष्ठः प्रभ्रंशितो राज्यात् हीनाङ्ग इति भारत । पाण्डुस्तु राज्यं सम्प्राप्तः कनीयानपि सन्नृपः ।
विनाशे तस्य पुत्राणामिदं राज्यमरिन्दम । मय्यभागिनि राज्याय कथं त्वं राज्यमिच्छसि । ५०७०
अराजपुत्रो ह्यस्वामी परस्वं हर्त्तुमिच्छसि ।
युधिष्ठिरो राजपुत्रो महात्मा न्यायागतं राज्यमिदञ्च तस्य । स कौरवस्यास्य कुलस्य भर्त्ता प्रशासिता चैव महानुभावः ।
स सत्यसन्धः स तथाऽप्रमत्तः शास्त्रे स्थितो बन्धुजनस्य साधुः । प्रियः प्रजानां सुहृदानुकम्पी जितेन्द्रियः साधुजनस्य भर्त्ता ।
क्षमा तितिक्षा दम आर्जवञ्च सत्यव्रतत्वं श्रुतमप्रमादः । भूतानुकम्पा ह्यनुशासनञ्च युधिष्ठिरे राजगुणाः समस्ताः ।
अराजपुत्रस्त्वमनार्य्यवृत्तो लुब्धः सदा बन्धुषु पापबुद्धिः । क्रमागतं राज्यमिदं परेषां हर्त्तुं कथं शक्ष्यसि दुर्व्विनीत । ५०७५
प्रयच्छ राज्यार्द्धमपेतमोहः सवाहनं त्वं सपरिच्छदञ्च । ततोऽवशेषं तव जीवितस्य सहानुजस्यैव भवेन्नरेन्द्र ।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि भगवद्यानपर्व्वणि कृष्णवाक्ये ऽष्टचत्वारिंशदधिकशततमोऽध्यायः ॥ १४८ ॥

वासुदेव उवाच ॥ एवमुक्ते तु भीष्मेण द्रोणेन विदुरेण च । गान्धार्य्या धृतराष्ट्रेण न वै मन्दो ऽन्वबुध्यत ।
अवधूयोत्थितो मन्दः क्रोधसंरक्तलोचनः । अन्वद्रवन्त तं पश्चात् राजानस्त्यक्तजीविताः ।
आज्ञापयच्च राज्ञस्तान् पार्थिवान् नष्टचेतसः । प्रयाध्वं वै कुरुक्षेत्रं पुण्योऽद्येति पुनः पुनः ।
ततस्ते पृथिवीपालाः प्रययुः सहसैनिकाः । भीष्मं सेनापतिं कृत्वा संहृष्टाः कालचोदिताः । ५०८०
अक्षौहिण्यो दशैका च कौरवाणां समागताः । तासां प्रमुखतो भीष्मस्तालकेतुर्व्यरोचत ।